Ч. 154. Второк 27 (14) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа народного порозуміня на Буковині. — Буча в триестиньскім соймі. — Новий кабінет французкий. — Подорож царя.

При нагоді вступних приготовлень до реформи буковиньского сойму піднесено ініцияттиву до тревалого порозуміня народного на Буковині. Гадку ту порушив в своїй промові серед нарад постійної комісиї для реформи виборчої дня 22. с. м. др. Смаль-Стоцкий. Бесідник поручав, щоби за основу вибрано засади на яких прийшло до порозуміня народного на Мораві. Засідане само доставило вже якогось матеріялу, бо репрезентанти партий зложили на нім заяву що до жадань, з якими при нагоді реформи виборчої виступлять їх партиї. — Предсідателем постійної комісиї вибрано пос. Вольчиньского а референтом бар. Гормузакого.

В триестиньскім соймі зараз на першім засіданю дня 22 с. м. прийшло до великої бучі з причини інтерпеляциї словіньского посла Рибара в справі подій на устроєних тамтої неділї перегонах італїяньских циклістів в охрестности Триесту. На тих перегонах прийшло до многих пригод з причини, що невислїджені доси злобні виновники розкинули по дорозї кусні побитого скла та острого зеліза, внаслідок чого в многих роверах попсували ся пневматики. Італїяньскі часописи виступили з обжалованєм, що то словіньске населенє допустило ся того варварского вчинку. Отже пос. Рибар запротестував енерґічно в своїй інтерпеляциї против того підозріня і домагав ся виточеня енерґічного слїдства в цїли викритя виновників. Підчас відчитування інтерпеляциї настала на ґалериї така буча, що предсідатель по старшинї мусїв закрити засїданє. Буча перенесла ся опісля на площу „Piazza grande“, де остаточно сильний відділ поліциї зробив їй конець.

Новий кабінет французкий, званий по імени свого президента кабінетом Бріянда, звернув у великій мірі увагу цїлого сьвіта на себе. Найбільше однак інтересує в нїм особа самого президента міністрів. Аристид Бріянд родив ся в Нант дня 28 марта 1862, був адвокатом і секретарoем головного комітету соцыялїстів і начальним редактором радикально-соцыялїстичної ґазети „Lantern“. В 1902 р. вибрано его 9063 голосами на посла з першого округа міста Сент Етієн в департаменті Льоари. Він був опісля головним звітником в справі закона о відділеню церкви від держави і автором тогож закона з липня 1905 р. Опісля був він міністром просьвіти, віроісповідань і красних штук в кабінетї Серієна і за Клеманса а опісля міністром справедливости в тім же самім кабінетї. Крім самого президента єсть ще пять инших членів кабінету, котрі були колись або й суть ще журналїстами.

Загальну характеристику сего кабінету вказують так: Єсть то міністерство, яке складає ся з людий дуже холодної крови, з людий розважних і спокійних, котрі з чувством певности себе розсїли ся на міністерских фотелях. Можна сказати, що нове міністерство єсть найльоґічнїйшим і найрозумнїйшим залагодженєм кризи, яка так нагло і несподївано вибухла у Франциї.

З Берлина доносять, що тамошні політичні і міродайні круги осуджують зовсїм симпатично новий французкий кабінет та признають політичний талант і зручність нового президента кабінету Бріянда. Що заграничча політика Франциї буде ведена в дотеперішних границях, за то дає запоруку Пішон, котрий і в новім кабінетї остав ся міністром для справ заграничних. Коли Делькассе, коч він головно спричинив упадок кабінету міністерства Клемансо, не вступив до кабінету, то єсть се лиш доказом, що верховодячі французкі круги уміють як слїд оцінити правдиву вартість при-

---

Молодий дипльомат.

З німецкого — Ф. Клеменса.

(Дальше).

Аллен Вільзінґ замахнув ся кулаком по воздусї.

— Проклята женщина! — відозвав ся він. — Нїчо вам не позістане, як хиба лиш добити з нею торгу.

— Я би то був вже й зробив, як би она не жадала за великої суми.

— Кількож она хоче?

— Не менше лиш пятьдесять тисячів долярів.

— Хиба здуріла! — крикнув Вільзінґ розлючений.

— О нї, она знає дуже добре, що робить. Знає, що я мушу або провалити ся або єї заспокоїти. В тім лиш цїла біда, що моє майно, бачиш, не так велике, як то загально гадають. Я в послїдних роках стратив богато на акциях зелїзничих; — пятьдесять тисячів долярів представляють в теперішну пору дуже значну часть мого майна.

— Дасть поторгувати з собою.

— Тож то бо й єсть, що не дасть. Она переконана о тім, що противна партия готова їй зараз виплатити ті гроші в надії, що мій упадок наробить нашій партиї великої шкоди, що при нових виборах, які небавком мають відбути ся, було би їй дуже на руку. Она грозить менї, що коли би я до трох днів, рахуючи від нинї, не погодив ся з нею, то она продасть листи моїм противникам або якійсь ворожій нашому таборови ґазеті. Я знаю єї характер. Як я аж до того часу не зроблю з нею якої угоди, то слїдуючої недїлї буду тоту писанину читати у „World-ї“.

— Чорт не баба! — Аллен тупнув сердито ногою об землю. — Менї лиш дивно, що она вже скорше не виступила з тими листами.

— Та й менї також. Я гадаю, що она тоті листи лише що недавно десь винайшла.

— А може она лиш так грозить, а по правдї їх не має.

Міністер усьміхнув ся гірко. — На жаль маю неоспоримий доказ, що она їх має в своїх руках — зітхнув він. — Она дала тоті листи відгектоґрафувати і прислала менї одну відбитку, та ще й написала, щоби я не гадав, що она їх не має і лиш мене так страшить.

— А чи зміст тих листів дійстно так небезпечний?

— Прошуж тебе — я в них, на що я вже давно позабув, назвав теперішного президента пявкою без мозку і серця; в иншім листі говорю про его погане лице як у якого бульдоґа та про его манери як у якого шевчука і таке инше; я навіть сказав, що він дурнїйший від того вірджіньского щура, що его звуть опоссум.

Сестрінець не міг вже здержати ся, щоби не розсьміяти ся.

— Дуже ясно і прихильно—став він собі глузувати.

— Добре тобі сьміяти ся! — Я був дурний, що віддав ся так в руки інтриґантки!

— А вин ж не пробовали в якийсь инший спосіб дістати тоті листи в свої руки?

Коли она перед кількома днями була на проходї в центральнім парку, то на неї напали — розуміє ся, случайно — два волоцюги і перешукали єї. Але на жаль надармо, она не мала тих листів при собі. Відтак післав я був потайком зручного детектива в ночи до єї помешканя в готели і він там зробив ревізию, але не знайшов нїчого. Крім того ходив слїд в слїд за нею, щоби вивідати ся, де она має свою криївку, та надармо.

— Та й то без успіху?

— Та й то. Она, бачиш, за хитра. Тимчасом і то все стало ся безпредметове. Она казала поробити відбитки з листів і певно для більшої безпечности поховала їх в кількох місцях. Тепер треба заплатити, а нї, то упасти!

Сестрінець покивав на то головою. — Не позістане нїчого иншого. Ви о пятьдесять тисячів долярів біднїйші.

— Нї і ще раз нї! — крикнув Ґордон сердито. — Не дам гроший — скорше подам ся до димісиї! Пятьдесять тисячів долярів — цїле майно! А таки нема иншого способу!

— Нема ніякого — потвердив флеґматично сестрінець і встав, щоби вийти. — Впрочім відозвав ся він ще раз взявши свій капелюх — як стоїть дїло з моїми двайцять пять тисячами долярів, дядьку?

слуги Делькасса в початках марокканьскої афери.

Цар Николай II. вибрав ся вже в дорогу. Царска родина виїхала вже в суботу вечером на „Штандарті“ з Кронштадту. Стріча царя з цісарем Вільгельмом відбуде ся дня 7 або 8 серпня. Сего втірка, значить ся завтра, приїде цар з цілою своєю родиною до лїтного осідка кн. Генриха над заливом Екернфердер, де вже приїхали вел. кн. гескій з великою княгинею. Гостина царскої родини буде мати чисто родинний характер. В середу дня 28 с. м. поїде царска родина каналом цісаря Вільгельма до Анґлії. В поворотї з відтам дня 7 або 8 серпня відбуде ся стріча з цісарем Вільгельмом. Подорож царскої родини відбуває ся на двох яхтах „Штандарт“ і „Полярна звізда“. Скоро оба тоті кораблї виплинут на західні сторони Балтийского моря, будуть їх супроводжати нїмецкі военні кораблї. Для забезпеченя каналу цісаря Вільгельма підчас подорожі царя вислано по дві шкадрони гузарів 15. полку, котрого шефом есть цісар Франц Йосиф, щоби они разом з піхотою обсадили канал. Войска мають обсадити оба береги каналу на цілій лінїї і стерегти всїх переходів та мостів.

Новинки.

Львів, дня 26-го липня 1909.

— **Виплата пенсий емеритам.** Мінїстерство скарбу видало розпорядженє, зміняюче дотеперішний спосіб побираня пенсий емеритами і емеритками. На будуче не потреба вже буде посьвідченя властителя дому або адміністратора та по свідченя уряду парохіяльного. Від 1 серпня емерит або емеритка мають лиш донести о зміні помешканя. Дальше не будуть мусїли емерити або емеритки 1 або 2 кождого місяця подавати свій квіт насамперед у властиви скарбовиx до лїквідациї а відтак відбирати гроші. Вистане лиш предложити квіт лїквідатурі, а гроші можна буде відобрати кождого дня в місяци. Мінїстерство поробило також зарядженя, щоби емеритальні пенсиї могли бути виплачувані за посередництвом почтових кас ощадности. Розпорядженє то не відносить ся до войскових пенсионїстів.

— **Велика крадїж.** Адвокатови дрови З. Лїсевичеви, замешкалому при ул. Ягайлоньскій ч. 8 пропадали вже від довшого часу гроші банкнотами по 50 і 100 К. Здогадуючись, що крадежі допускає ся якийсь домашний злодій, позначив др. Лїсевич банкноти вложені в бюрку, котрі опісля знайдено у сторожа дому, Василя Сольского. Сольский отвирав собі бюрко дібраним ключем, а вкрадені гроші складав на книжочку каси ощадности. В той спосіб обікрав Сольский дра Лїсовича на яких 10 000 К. Сольского відставлено до суду карного і в осени стане він перед судом присяжних а книжочку каси ощадности заквестионовано і пошкодованому верне ся шкода в повні.

— **Злодїйска штучка.** Два робітники маґазинові у Відни, Шнайдер і Корачек придумали ориґінальну штучку, щоби могли красти цїлі постави сукна з маґазинів. Корачек постарав ся в тій цїли о велику, порожну скриню і замкнув в ній Шнайдера, а скриню заадресував до одного із своїх знакомих, до якогось Ределя в Равальсбаху коло Відня та відвіз ії на дворець, де ії яко фрахт зложили на ніч в маґазині. В ночи виліз Шнайдер із скринї, запакував до неї тілько поставів сукна, кілько лиш влїзло ся, замкнув ії старанно а сам виліз з маґазину. Але на важну річ забули оба злодії: не повідомили Ределя о тім, що висилають до него якусь скриню. Отже коли Редель дістав з зелїзниці повідомленє, що наспіла скриня він сказав, що ії не приймає. Тимчасом злодії приїхали до Ревельсбаха, щоби там відобрати від Ределя вислану скриню. Они війшли ся з ним в якійсь гостинници, а коли довідали ся, що зробив, впали в таку злість, що зробили ему при гостях скандал і тим звернули підозріне на себе. Обох відставлено на полїцию і так викрила ся цїла справа, а оба злодії ставали онегди перед судом. Серед загальної веселости розповідав Шнайдер, яких мук він натерпів ся, в щільно замкненій скрини, аж на конець о півночи, коли вже на двірци було тихо, виліз з неї. — „Я ще нїколи в моїм житю так не прів“ — говорив він до свого товариша — „а тепер не маю з того нічого“. Суд засудив обох обжалованих, Шнайдера за крадіж на 10, а Корачека за спілку в крадежи на 4 місяці вязниці.

— **Філїя Руск. Тов. педаґоґічного** в Тернополї, по причині вільних кілька місць, продовжає конкурс на приняте питомців, до удержуваного нею інститута, на шкільний рік 1909/10 до 1 згл. 15 серпня с. р. Місячна оплата за удержанє і педаґоґічний нагляд виносить 50 К. Виділ упросив на настоятеля о. П. Патризу, проф. при рускій ґімназиї, і на его руки просять ся вносити подання. Першеньство мають ті, що скорше подадуть ся.

— **Приготовляючий курс** для вступних іспитів середних шкіл в Тлустім заліщицкого повіта відбуде ся в днях від 1 до 27 серпня. О харч і мешканє має постарати ся кождий сам для своїх дїтий, бо лише наука буде уділювана даром фаховими силами. Зголошеня (устні або письменні) приймає до 1 серпня с. р. включно п. Стефан Мудрецкий, в канцеляриї адвоката дра Сафіра в Тлустім.

— **Філїю Тов. „Жіноча Громада“** основано в Краківци яворівского повіта. В недїлю дня 18 с. м. відбули ся перші загальні збори сего товариства. На збори явили ся не лише всї місцеві жінки з інтеліґенциї та міщанки, але й селянки, відпоручниці читалень, учительки і жінки сьвящеників з сусїдних сіл. Простора, зеленю та вишивками гарно прибрана саля наповнила ся по береги. Зборам проводили пп. Буґлева і Волосяньска. Промавляли п. К. Малицка, відпоручниця „Жін. Громада“ зі Львова, а також краковецка міщанка, п. Сенькова, котра заохочувала свої посестри до праці над собою, щоби жити „як люди між людьми“. Першою своєю цїлию вважають краковецкі жінки основанє рускої захоронки для малих дїтий та устроєнє курсів шитя і крою, а старших навчити робіт, потрібних кождій господини, або й дати заробок і тим з'єднувати всїх руских міщанок до „Жіночої громади“. Предсїдательков товариства вибрали одноголосно п. Анаст. Кохановску, що горячо занимає ся справою орґанїзациї краковецкого міщаньства і вже минулої зими устроїла була до спілки з другими панями курс шитя на машині для міщаньских дївчат. До виділу війшли женщини з інтеліґенциї і міщанки. До тов. вписало ся звиш 60 членів, а яко члени спомагаючі також майже всї місцеві мужчини з інтеліґенциї.

— **Репертуар** руского театру в Борщеві. (Саля „Сокола“. Початок о 8 вечером).

Ві второк, дня 27 с. м. „Сватанє на Гончарівці“, народна оперета в 3 діях Квітки-Основяненка.

В середу, дня 28 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях Ґунода.

— **Розбишацтво в Сколїщині.** Більше як тиждень бушує в околици Славска, Рожанки і Тернавки ватага розбишаків. Забирають худобу, розбивають комори та нападають прохожих. Межи населенем запанував великий переполох. Нераз не спить цїлими ночами, стережучи своє добро. Всеж таки кождої ночи буває кілька випадків вломаня. В білий день поривають з пасовиска вівці та телята. Дня 18 с. м. зловлено межи Волосянкою а Славском трох розбишаків, а один, войсковий дезертир, родом з Рожанки, котрому вже навкучила ся була вічна нагінка, застрілив ся сам в якійсь колибі чи шопі на полонині. Убийника похоронили в Рожанці.

— **Катастрофи.** Онегди завалив ся в Петербурзі новопобудований дім високий на пять поверхів при ул. Настанній. Під розвалинами, кажуть, згинуло 20 осіб. Доси однак видобуто лиш 2 трупи а брак 40 робітників. — Буря яка лютила ся в Ґальвестонї і Тексасї, наробила страшенної шкоди в місті Гавстонї. Згинуло 18 осіб а 20 есть поранених. Сполученє телєґрафічне перерване. — Межи стациями Тарана і Крамован на шляху зелїзниці Кошиці-Богумин завалив ся тунель і засипав цїлий поїзд. На щастє нїкому з подорожних не ста-

---

Мінїстер знов озлобив ся. — Ти зухвалий паскуднику — чи ти не чув, що я мушу пятьдесять тисячів заплатити?

— Мої дістанете назад —

— А хоч би — не богато би тобі помогли, бо ти хочеш ще й посаду дістати.

— А вже ж, що й посаду — гм. — Аллен наложив капелюх на голову і вийшов. За пів мінутки вернув вже знову

— Дядьку, я вже знаю.

— Що ти знаєш?

— Знаю, як вас виратувати, а той спосіб не буде вас і феника коштувати.

Дядько видивив ся на молодого мужчину як Індиянин на машину до електризованя. — Не може бути — на то нема способу. — Але сестрінець виглядав якось так певний побіди, що таки й він набрав дрібку якоїсь надії. — Та я знаю, що з тебе, Аллене, удалець хоч куди, але в сім случаю —

— Зробім артистції збитка — сказав Аллен сьміючись. — Але мусите менї довги заплатити і вистарати ся о посаду.

— Розумів ся, розумів ся. Але що ти хочеш — як хочеш —

— То вже моя тайна. Ви не маєте більше нічого робити як лиш повідомити ту донну, що просите о вісім днів часу, бо мусите насамперед розглянути ся в своїх відносинах Коли при тім зробите натяк, що ви не від того, щоби приняти ії предложенє, бо хочете уникнути скандалу, то она згодить ся на продовженє реченця.

— Я певний того. Але ти — чи не зробиш ти може якої дурниці?

— Сестрінець усьміхнув ся на то. — Я гадав би, що ви чей мене знаєте. Отже годите ся на мої услівя?

— Ну, добре — але під услівем, що менї точно сплатиш довг.

— Розумів ся, як найточнїйше. — Трийцять тисячів долярів довгу.

— Двайцять пять тисячів долярів.

— Трийцять тисячів — сказав сестрінець з вагою. — То не придасть ся до нічого, коли би я не сказав вам, як справа по правді стоїть

— Гм — але чей нема чого побоювати ся, що тоті довги будуть ще більше рости.

— Будьте спокійні, коли виростуть то ще що найбільше лиш до трийцять двох тисячів. — А дальше посаду підсекретара державного з платнею шість тисячів долярів.

— Пять тисячів.

— Дядьку, майте розум і скажіть шість тисячів — я преці показав ся також великодушним і поступив з двайцять пять тисячів на трийцять два тисячі. — Отже шість тисячів — чи як?

— Про мене — але ти нїколи в житю не будеш годен додержати свого приреченя.

— Пождіть. Напишіть лиш зараз лист Тиждень часу мушу мати. А тепер дайте менї відпис листу.

— А тобі его на що?

— Менї потреба его. Дякую вам. Ще одно — ви чей в переговорах не скомпромітували ся.

— Куди ти вяв ся? Все робить ся машиною до писаня і без підпису імени. Хто на горячім попарив ся, той і на студене дує.

Отже все добре. Оставайте ся в гаразді! Аллен Вільзінґ вибіг на двір.

Покивуючи головою споглядав за ним мінїстер. — Що той біснуватий задумав зробити? — муркотів він собі під носом. — Дійстно не виджу нїякого виходу. Коби лиш не зробив якої дурниці!

Але по якімсь часї він таки розважив собі все ще раз і розпочав переговори в згаданім напрямі з панною Гельмур. Она й заявила єму, як того можна було сподївати ся, що годить ся на его предложенє. Сподївала ся, бачите, грубого зарібку.

(Конець буде).

ло ся нічого а висланий на поміч поїзд особовий привіз всіх на стацию.

— Просьвітно-економічне віче в Чернятині, городеньского повіта, відбуло ся дня 11 с. м. заходом городеньскої філії руского тов. педаґоґічного при участи 200 осіб. Справу посиланя дітий до середних шкіл реферував п. Евст. Дорожиньский, заохочуючи селян, аби користали з рускої приватної гімназиї, яка буде отворена в Городенці з початком вересня с. р. Потім слідував реферат дра Ціпановского, який говорив про значінє науки в рідній мові та подав способи збираня датків на засновуючу ся ґімназию. Опісля п. Е. Дорожиньский пояснив значінє господарских товариств для селян, вказуючи на ціль тов а „Сільского господаря“. По тих виводах вічевики рішили ся приступити в члени згаданого товариства та основати его відділ в Чернятині.

— Новий скандаль в Петербурзї. В петропавловскій кріпости, в урядовім помешканю полковника Тревского вкрито картярску нору, в котрій від кількох місяців без всякої перешколи відбувала ся газардовна гра в карти. Коли начальник міста Петербурга виступив енерґічно против домів гри і позамикав їх, тоді полковник Вревский відступив картярам свое урядове помешканє за оплатою 100.000 рублів. Цілими ночами відбувала ся там гра в карти, а грачі були певні, що поліция їх там не вислідить, бо їх боронили від того вояки, що стояли на варті коло брами кріпости. Коли якась знана з півсьвіта дама програла в тій норі одної ночи величезну суму, зажадала від полковника звороту програних гроший. Колиж полковник не хотів звернути, тоді она задеиунціовала нору гри у команданта кріпости, котрий поставив зараз варту коло помешканя полковника, а его самого велів арештувати. Відкритє се викликало в місті велику сензацию, бо вже від року програвано в тій норі цілі майна, а ніхто не зназ, де она знаходить ся.

— Замовк як німий по весілю. Про оригінальну причину до розводу доносять американьскі ґазети. В Нюпарк в удільній державі Ню Джерзі узискала якась пані Блїкенсдорф судовий розвід з своїм мужем з тої причини, що він від дня їх весіля, значить ся, пять літ тому назад, як замовк так ще й доси ані словом до неї не відозвав ся. Всякі еї заходи, щоби его спонукати до розмови не довели до нічого. Одного разу здавало ся, що вже буде говорити; губи ему вже були отворились як тій черепасі, але й зараз замкнув їх і стиснув мов би на віки. Яких она опісля й не уживала способів, нічо не помагало; він завдно мовчав Одного разу забрали его сусіди з собою, щоби він подивив ся на штучні огні, гадаючи, що він там бодай раз „ах!“ вимовить. Та надармо не відозвав ся, бо й жінка там була. При якихсь важних справах відповідав лиш в той спосіб на питаня жінки, що або потакував кивненем голови або заперечував. А преці той чоловік говорив перед весїлем. На реченець в процесї розводовім післав він свого приятеля, котрий в его імени заявив, що Блїкенсдорф не має що більше додати до того, що сказав своїй жінці перед весїлем. Пані Блїкенсдорф говорить за дві а еї безнастанне балаканє есть для него так само страшне, як для неї его мовчанє. Судия признав, що так уперте мовчанє чоловіка есть супротив жінки такою самою лютостию, як відмовленє їй одїня або поживи і длятого видав вирок дозваляючий на розвід.

Телеґрами.

Кіль 26 липня. Цар приїде нині вечером або завтра рано до замку Гемельмарк, де его буде дожидати пруский князь Генрих з синами і родиною князя гесского. Гості побудуть тут два або три дні.

Париж 26 липня. З Мадриду доносять, що ішпаньскі офіцири суть здивовані знаменитим узброєнем і скількостию муниції, яку мають Марокканці провінциї Ріф. Без сумніву, материял той перепачковано з портів европейских.

Петербург 26 липня. „Реч“ оголошує розмову з Гартінґом, котрий признає, що під псевдонімом Ляндезена належав до партиї терористичної. Пізнїйше змінив свої переконаня і вступив до служби в российскій амбасаді в Парижи, де був шефом тайної поліциї, не грав однак ролї провокатора. Пономарев і Азев були его помічниками. Гартінґ заявив наконець, що від якогось часу есть на емеритурі.

Константинополь 26 липня. Султан приймив вчера прибувшу тут депутацию болгарских офіцирів і висказав вдоволенє з причини тої гостини, котра есть ознакою щирої дружби межи обома державами.

Константинополь 26 липня. Як зачувати більшість молодотурецкої партиї заявила ся за покликанем амбасадора в Римі Гаккі-бея на великого везира.

Льондон 26 липня. На Трафальґар Сквері відбули ся збори кількох тисячів робітників яко демонстрация против гостини царя.

Льондон 26. липня. Блеріо (Bleriot) злетів вчера о год. 4·35 рано на своїм аероплянї з францускóго побережа і по 23 мінутах станув по другім боці каналу коло Довер Кестль на березї, при чім зранив ся в ногу так, що треба було обандажувати і завести его до готелю. Супроводжаючий его францускиЙ контрторпедовець з женою воздухоплавця прибув до Довер аж о 6 год. 40 мін. Аероплян летів зі скоростию 40 миль на годину. Блеріо відїзджає нині до Льондону.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $\mathbf{2^{\underline{30}}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $\mathbf{8^{\underline{55}}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, $\mathbf{8^{\underline{40}}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $\mathbf{2^{\underline{15}}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $\mathbf{12^{\underline{20}}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $\mathbf{2^{\underline{05}}}$, 5·58, $\mathbf{6^{\underline{40}}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10·\underline{10}$.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $\mathbf{12^{\underline{45}}}$, $3^{\underline{50}}$, $\mathbf{8^{\underline{25}}}$, 8·40, $\mathbf{2^{\underline{45}}}$, 3·30 *), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11·\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: $\mathbf{2^{\underline{50}}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10·\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11·\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).